

בס"ד ערב ש"ק
פרשת בשלה - שירה
י"ב שבט ה'תשע"ו
גיליון מס' 18 (1419)

זמני הדלקת נרות ומוצ"ש

ר"ת	הר"ב	מוצ"ש	ר"ת
י-ם	4:28	5:43	6:22
ת"א	4:42	5:45	6:18
ד"פ	4:32	5:43	6:18

שב"ל הפרד"ס

ענון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוקי הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

ראיה ניצחת

נהגת הדרש

מפורסר על הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל אב בית הדין בפראג, ובעל שו"ת "נודע ביהודה", שהתפרסם כבר בילדותו כהריף ושנון מאוד, והנה פעם אחת כשהיה סמוך על שולחן אביו רבי יהודה הלוי לנדא בעיר אפטא, ולומד תורה מפי רבו רבי יצחק אייזיק סג"ל מלודמיר, והוא אז כבן שנים עשרה שנה.

בימים ההם התנגחו והתוכחו גדולי ישראל בפולניה על שאלה אחת שבאה לפניהם, בדבר שני אחים אשר שנים רבות היו באהבה ואהבה, והיו שותפים במסחר וקנין ונשאו ונתנו באמונה, אבל פתאום התחיל השמן לרקד ביניהם, פרצו סכסוכים קטנות ומריבות, שגרמו לפירוד גמור בין האחים, עד שאחד מהם קפץ ונשבע שבועה המורה שאין לה התרה, שלא יוסיף לראות את פני אחיו לעולם.

שבועה זו דיכאה את רוחו של האח השני עד כי אהזוהו השבץ ומת. האח החי - נפשו היתה מרה עליו, רגשי נהם אכלו את לבו ובשרו, כי ידע והרגיש שהוא בקצפו והרון אפו היה הגורם למותו הפתאומי של אחיו. הוא רצה לבוא ולראות את פני אחיו המת ולבקש ממנו מחילה וסליחה, אבל נזכר בשבועתו אשר נשבע בשעת כעס שלא יוסיף לראות את פני אחיו לעולם. ופנה לרבני עירו לשאול את פיהם אם שבועה זו עומדת בתוקפה גם לאחר שכבר מת אחיו.

שאלה זו נתנה מקום למשא ומתן של הלכה ולפלפולים וחקירות עמוקות בהלכות שבועות. והנה יחזקאל הצעיר בן שנים עשרה שנה, שכבר נתפרסם בתור "העילוי מאפטא", שמע על השאלה הזאת אשר גם רבו ההריף והשנון מצא מקום להתגדר בה בהריפותו ובפלפולו, ופנה לרבו ואמר: תמה אני על גדולי דורנו המהפשים דרך רהוקה בתלמוד ובפוסקים אם יש היתר לשבועה זו, ושכחו לגמרי כי דבר זה כתוב מפורש בתורה לחיתר...

שמע רבו ההריף את דברי תלמידו הצעיר והשתומם, ואמר לו: אם חכם תלמידו, פתח פיו ויאירו דבריך. הדבר פשוט מאוד - ענה יחזקאל הצעיר - והלא כך אמר משה לישראל "כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם". ובכל זאת נאמר אחרי כן (פסוק ל): "וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים", והרי לפנינו ראיה ברורה כי מה שרואים את פני האדם לאחר מותו לאו שמה ראיה, ולא על זו חלה השבועה...

ביום א' בערב יחול ראש השנה לאילנות. בספר "ערבי נהל" (פרשת שלח) מובא: מה שהבטיח הקב"ה לישראל להביאם לארץ ישראל ארץ טובה, לא היה עיקר הכוונה שהיא ארץ פירות ותבואות. אלא עיקר הכוונה על תענוג הרוחני הנרגש מקדושה השוכנת שם: "ארץ אשר ה' אלוקיה דורש אותה", רק שזה נמשך כמילא שמחמת רוב התענוג והקדושה המשתלשל שם, לכן גם פירותיה טובים ומשוננים ויש בה גם כן תענוג גשמי, אבל עיקר הכוונה על התענוג הרוחני מהקדושה שם.

הרה"ק רבי ברוך הגר מסערט ויוניץ כותב באגרת לגבי פירות ארץ ישראל: את החבילה עם הפירות קבלתי בעתו ובזמנו, מאוד שמחתי עם החבילה הזו, ראשית כי איתא בספרי תלמידי הבעש"ט, כי מאכל ארץ ישראל ובפרט הפירות שנאכלים כמו שהם חיים ואין יד האדם שולטת בהם, הם סגולה לתורה וליראת שמים.

יהי רצון שנזכה לקבל חיות דקדושה מפירות שאנו אוכלים לכבוד ראש השנה לאילנות.

שבת שלום

לרגל ראש השנה לאילנות
יערוך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
את שולחן הפירות ביום ראשון ליל ט"ו בשבט
בשעה 7:30 בערב
בהיכל בית המדרש - רחוב שד"ל 4 בני ברק

בשמילי הפרשה

ויקה משה את עצמות יוסף עמו (יג, יט)

ראו כי ה' נתן לכם השבת (טז, כט)

אל הרבי ה"אמרי אמת" מוגור וצ"ל הגיע יהודי שלא נזהר בשמירת שבת. הרבי הוכיחו בדברי מוסר, אך הלה הצטדק ואמר: שאם ישמור שבת יהיה לו מר.

אמר לו הרבי: "שבת כמרה נצמזו (פנהדין נו, ב) - אפילו אם מר, מצווים לשמור שבת". יגדיל תורה

למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם וגו' בהוציא אתכם מארץ מצרים (טז, לב)

כימי ירמיה כשהיה ירמיה מוכיח; למה אין לחם עוסקים בתורה? והס אומרים: נניח מללכתנו ונעסוק בתורה! מנין נחפנס? הוליא להס לנכנת המן, אמר להס: לחם לאו דכר ה', "שמעו" - לא נאמר, אלא "לאו", כזה נחפנסו לכוניס, הרבה שלמים למקום להכין מזון ליראיו (קט"ז)

מהו הלשון "אשר האכלתי ... בהוציא אותם מארץ מצרים"?

אלא רצה ללמדם בזה, שאל יחשוב האדם כי רק בשעה שהוא דבוק בה' ומנהיג את עצמו מחוץ לדרך הטבע, אז יוכל לבטוח בה' שתהיה פרנסתו בהשגחה פרטית ובדרך נס, אבל כל זמן שלא הגיע לדרגה זו עליו לדאוג לעצמו לפרנסתו.

על זה בא הכתוב ואמר; אימתי האכלתי את המן לבני ישראל, מייד "בהוציא אותם מארץ מצרים" - עוד קודם לקבלת התורה.

לכן כל איש אשר ידבנו לבו לקבל עליו עול דרכי השי"ת ותורתו, כל ידאג - מאין יבוא עזרי, כי אף אם עדיין לא השליך מעליו את דרכי העולם, ולא הורגל בתורה, רק מטרת לבבו גלויה ליודעי תעלומות כי כוונתו להתאמץ במעוזה התורה, יחלצהו ה' ולא יעזבו, ויזמין פרנסתו מקודש. משך חכמה

משה רבנו לקח בתחילת הנהגתו את בני ישראל, ללמוד מעצמותיו של יוסף הצדיק. אף כי אהיו מכרוהו לעבד למצרים, לא נקם ולא נטר, אדרבה כלכלם בלחם לפי הטף, ואמר להם: "אלוקים השבה לטובה", "אנכי אכלכל אתכם ואת מפכם". כך משה רבנו לקח את מידתו, שאף כאשר בני ישראל התלוננו ורגנו, עם כל זאת התפלל עליהם ומסר נפשו עבורם. מגלה עמוקות

ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוך וגו' והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו וגו' כי אני רופאך (טז, כו)

מי שהולח, והרופא נותן לו רפואות שונות, וגם מצוה עליו שלא יאכל את זה ולא ישתה את זה, ההולח מקבל דבריו ועושה מה שהוא מצוה עליו, אף על פי שאינו מבין את סגולות הרפואות כלל, מפני שהוא סומך על הרופא שהוא מומחה.

וכן אנהני חולי הנפש, אם הרופא האמיתי נתן לנו מצותיו וחקיו לרפואת נפשנו, עלינו לשמוע לו אף על פי שאין אנו מבינים את מעמי המצוות ובפרט את מעמי החוקים.

זהו שאומר הפסוק "ויאמר אם שמוע תשמע ... והאזנת למצותיו", ואף על פי שהנם בעיניך כחקים בלי מעם, בכל זאת "שמרת כל חקיו", או "כל המחלה ... לא אשים עליך".

ואם תשאל: איך אקיים את המצות שאיני מבין את מעמן והינן בעיני חוקים? התשובה היא: כמו שהנך שומע לרופא ועושה את כל מה שהוא מצוה עליך, ואף על פי שאינך מבין איך דבר זה מועיל או מזיק אתה סומך עליו, כך על אהת כמה וכמה עליך לשמוע בקולי, "כי אני ה' רופאך" - רופא הנפש המומחה והנאמן.

נחל קדומים - בשם הרשב"א

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים
בברכת הנהנין - ב

דרך ההלכה

ברכה ראשונה אינה צריכה שיעור, ואפילו אכל או שתה כל שהוא צריך לברך (תוס' ברכות לט ע"א, מוש"ע רי יא). והטעם: משום שאסור להנות מן העולם הזה בלא ברכה (תוס' ברכות לט, מור שם). **טעם אחר:** לפי שבתחילה יש להושי שמה ימלך ויאכל כשיעור ונמצא שהיה צריך לברך לפניו ואין בידו לתקן זאת, אבל לאחריו תקנו חיוב בשיעור אכילה, שאם יאכל ונמצא אכל כשיעור יברך ואם לאו לא יברך (כ"מ פ"ג הי"ב).

מובא בגמרא: "כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה מעל" (ברכות לה ע"א) וביאר רש"י (שם ד"ה מעל) כנהנה מן הקדש. ר' יהודה אומר: "כל הנהנה מן העולם הזה בלי ברכה כאילו נזל לקב"ה וכנסת ישראל" (ברכות לה:). ומה גזול לקב"ה? **בר פא אמר:** "כל הנהנה מן העולם הזה בלי ברכה כאילו נזל לקב"ה וכנסת ישראל" (ברכות לה:). ומה גזול לקב"ה? **רש"י** (שם ד"ה גזול) כתב 'גזול את ברכתו', והמהרש"א (שם ד"ה ל"ק) כתב 'גזול את המאכל', לפי שלפני הברכה הוא שייך לקב"ה.

צריך לבון בברכות השולחן יותר משאר הברכות, והטעם: כי המאכל מביא את האדם לידי גסות הטבע וגובה לב ולכן צריך להתבונן כדי שימשך לתאות השי"ת ולא לצד תאוות מאכל ומשתה (של"ה שער האותיות קדושה ד"ה ויכון הובא בא"ר קסז ד).

ברכת מזונות - שנינו בגמרא: גופא, רב ושמואל דאמרי תרויהו כל שיש בו מהמשת המינים, מברכים עליו 'בורא מיני מזונות', ואיתמר נמי רב ושמואל; כל שהוא מהמשת המינים מברך עליו 'בורא מיני מזונות' (ברכות לו:).

פת הבאה בכיסנין מברך עליו 'בורא מיני מזונות', והטעם שאין מברך עליו המוציא: לפי שאין דרך לקבוע עליו סעודה ורק אוכלים ממנו מעט בדרך ארעי (ברכות מב ע"א) ואם קבע סעודה על מיני המזונות מברך 'המוציא' (משנ"ב קסח ס"ק כג).

הרה"ק רבי שמואל מסלאניא נולד בשנת תר"י לאביו רבי יחיאל מיכל אהרן בנו יחידו של בעל ה"יסוד העבודה" מסלונים. בילדותו זכה לשחר פניו של הרה"ק מקאברין, ואת הוד חכמתו שאב מכארו של זקינו שהאציל עליו מהודו וחבבו כבבת עינו.

כמו כן הרבה בנסיעות לשחר פני צדיקי דורו והיה נערץ ונקדש בעיניהם, במיוחד אצל הרה"ק מצאנו ששהה בהיכלו במשך תקופה ארוכה, ואצל הרה"ק מטשארטקוב שהיה מסתופף בצלו לעתים תכופות, נתעלה לשמי רום בן ס"ז שנים ביום י"ט שבט תרע"ז ומנוחת כבודו בווארשא.

אחד מאנשי שלומו פסק מלנסוע אליו והתנתק מהחברייא, לימים התחיל לזרוח שמש מזלו והצליח במסחרו ונתעשר עושר רב, עד שאמדו את ממונו בכשלושים אלף רובל. אמר רבינו: הביטו וראו! אני לא הייתי משלם עבור "חסידותו" של הלזה ולא מידי, והשמן שילם על זה שלושים אלף רובל!

פעם בליל שביעי של פסח עוד כהי דמותו של זקינו הק', נכנסו כמה אברכים אליו ודיברו יחד בעניני תשובה וקבלה על העתיד, ונתלהב אחר מהמטובים מאוד ועלה על השולחן והתחיל לפרט את עוונותיו, ונענה אליו - מה אתה מדבר עכשיו מן העבר, הרי אין אנו מדברים אלא מה שיהיה מעתה, אבל שיהיה כבר "מעתה ועד עולם!"

היה חוזר ואומר: בכל יום צריך האדם לעשות איזה פעולה להכעיס את גופו, כדי שיתרגל להיות מושל עליו ולא להיפך ה"ו.

אחד מבני הנעורים התאונן לפניו על פגמיו וביקש תיקון לנפשו. אמר לו רבינו: מעשה בסוחר שפשט את רגלו והגיע עד כיכר לחם, על מה הוא דואג על החובות או על מה שצריך לאכול לעת עתה...

דברי תורתו נדפסו בספר "דברי שמואל".

מאמר מרדכי

מסילות הגורל

להיזהר מחברים רעים ומקרבתם

ושיהיו בני הורין משעבוד שאר העמים. כמו שאומר "חרות על הלוחות" (שם לב). אל תקרי "חרות" - עם הית כמוצה, אלא "חירות" - עם ח' צרויה.

כיון דאתעביד וכו': כיון שנעשה אותו המעשה, גרמו הכל, גרמו מות, גרמו שעבוד מלכויות, גרמו שנשברו לוחות הראשונות, גרמו שמתו מישראל כמה אלפים מהם, וכל זה משום התחברות הערב רב שהתחברו בהם.

אוף הכא בניניהון וכו': אף כאן בשביל הערב רב, לא נקראו "בני ישראל", ולא "ישראל", ולא "עמי", אלא "העם" סתם. ואם תאמר, שכתוב, "והמושים עלו בני ישראל"? הוא כשעלו ממצרים, ועוד לא נתחבר עמהם הערב רב, קורא אותם "בני ישראל", כיון שנתחברו עמהם, שכתוב "וגם ערב רב עלה אתם", קורא אותם "העם".

רבי יוסי אקשו וכו': רבי יוסי הקשה ואמר: כתוב "כי אשר ראייתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עד עולם". אם כן, הרי בכל יום היו רואים את הערב רב, שהיו מצרים? אמר רבי יהודה "ערב רב" כתוב, ולא "מצרים", כי כמה עמים אחרים היו במצרים, ומהם היו הערב רב. ולא עוד, אלא שכולם נמולו, וכיון שנמלו לא נקראו "מצרים".

ועל פומא דמשה וכו': ועל פי משה קבלו אותם. והיינו מה שאמר הכתוב "לך רד כי שחת עמך סרו מהר מן הדרך אשר צויתם" (שם). "צויתם" - כתוב, דהיינו שמשה צוה אותם שקיבלו הערב רב, "והמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" - פירושו אחד מהמשה היו ישראל. ורבי יוסי אומר: המשה היו מישראל ואחד מערב רב. רבי יהודה אומר, "והמושים" - אחד מהמשים היו הערב רב.

פירושו הסולם פרישת בשלח סעיפים ל, לא, לג - לט

"ויסב אלוקים את העם דרך המדבר" (שמות יג) וגו': היינו לתקן את הדרך אל מקומו. כלומר, כדי לעשות קריעת ים סוף. שאם לא כן, היה מספיק לנחותם דרך המדבר לבד, ולא דרך ים סוף.

רבי יהודה אומר וכו': שואל: מה השינוי, כשהיו ישראל במצרים כתוב "שלח את עמי" (שם ה), "כי אם מאן אתה לשלח את עמי" (שם ט), "בני בכורי ישראל" (שם ד), אף על פי שבעת ההוא לא היו נימולים ולא נקשרו בו בהקב"ה כראוי, וכאן שהיו נימולים, ועשו הפסח, ונקשרו בו, קורא אותם "את העם" - ולא "עמי".

אלא בגין ההוא וכו' ומשיב: אלא משום ערב רב ההוא שנדבקו בהם ונתערבו עמהם, קורא אותם "את העם" סתם, ולא "עמי". כמו שאתה אומר "ויגוף ה' את העם" וגו' (שם לב). "ויקהל העם על אהרן". "וירא העם כי בשש משה". וכן כולם, בעת שישראל היו במצב גרוע, קורא אותם "עם" סתם - ולא "עמי".

פתח רבי יצחק וכו': פתח רבי יצחק ואמר: "אל תתחר במרעים" (תהלים לו). שואל: מי המה "מרעים", שלא כתוב "המאים" או "רשעים"? ומשיב: אלא "מרעים" הם שמרעים לעצמם ולא אתם שמתחברים עמהם. ר' יהודה אמר "אל תתחר במרעים" פירושו: הרחק עצמך ממרעים, שלא תהיו חברים ורעים עמהם יחד. שלא יזיקו לך מעשיו ולא תתפוש בהמאיו.

תא הזי אי לא וכו': בוא וראה: אם לא היו אלו ערב רב שנתחברו בישראל, לא היה נעשה אותו המעשה - של העגל, ולא מתו מישראל אלו שמתו, ולא גרמו לישראל, כל מה שגרמו. ובוא וראה: מעשה הזה ועון הזה גרם הגלות לישראל.

דתנין בעא וכו': שלמדנו, הקב"ה רצה שימצאו ישראל באותה שעה - בקבלת התורה, כמלאכים העליונים ולעשות אותם חירות מכל חירות ממות,

כאשר הגיע לבית חותנו הב"ה, סיפר לו כל מה שראה באותם הימים בביתו של ש"צ ימ"ש, וגם סיפר לו את המעשה עם הפריץ, שבשעה שעקר את העשב בחצרו בקושטא - מת הרשע בפולין.

כסבור היה, כי הב"ה יתפעל מסיפור זה, והנה להפתעתו היה להיפך, דוקא מסיפורו זה מצא הב"ה ראייה שהוא משיח שקר.

הלא כתוב (ישעי' יא, ד) "ויצא חומר מנזע ישי ונצר משורשיו יפרה" וגו' ואח"כ כתוב: "ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי ארץ והכה ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימית רשע".

אם "ברוח פיו ימית רשע" - הקשה הב"ה, למה, איפוא, נזקק לעקור עשב? הרי ממילא ברור שאין הוא אלא משיח שקר!

שאל אביד ויגוד

בימים בהם שררה מבוכה גדולה בהרבה מקהילות ישראל עקב מעשי התענועים של משיח השקר ש"צ ימ"ש, לאחר שהצליח ללכוד ברשתו הרבה תמימים שהסתנווורו מכשרונותיו, שלח הב"ה את התנו השני, גיסו של המ"ז, לבדוק את ש"צ ולתהות על קנקנו.

הדבר הראשון שעל - פיו קבע הב"ה שהוא אינו משיח, היה; כאשר התנו סיפר לו שמצא אותו שהוא שוכב על גבו - דבר שהוא נגד ההלכה, ממילא לא יתכן שהוא משיח.

בנוסף לזה סיפרו, כי התנו של הב"ה, שנמס אל ש"צ ימ"ש לקושטא, נכנס אתו לשיחה ארוכה בנגלה ובנסתר, והתפעל עד מאוד, ואז שהה אצלו עוד כמה ימים.

לקראת נסיעתו, יצא ש"צ להיפרד ממנו וללוותו, כשהוא שואל את אורחו מה יוכל לעשות כדי לעזור לאחינו היהודים האשכנזים יושבי פולין.

אמר לו התנו של הב"ה, כי בפולין נמצא פריץ רשע, הגורם צרות רבות ליהודים. מיד ניגש ש"צ לאחד השיחים שגדלו בחצרו ועקר ממנו אחד מן העשבים, באומרו כי כשם שנעקר עשב זה משורשו, כך ייעקר אותו רשע משורשו, ומיד הוסיף לו, כי אותו הפריץ כבר מת ואיננו.

התנו של הב"ה כיוון לעצמו את השעה שהדבר אירע, ובשובו לביתו בדק ומצא שבדיוק באותה השעה מת הפריץ באורה פתאומי וכל היהודים נשמו לרווחה.

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. חוץ מעם ישראל; מי עוד שתה מה"מן? (א) האילים. (ב) הצבאים. (ג) אומות העולם. (ד) תשובות א, ב, נכונות.

ב. חוץ מהמן שירד מהשמים; כמה עוד הרגישו היהודים טעם מן? (א) בשליו. (ב) במים מן הסלע. (ג) בעונות שהוציאו ממצרים. (ד) במים שהומתקו ששתו במרה.

שאלות בספר "ארחות צדיקים" בהקדמה

ג. האם "השכחה" היא במוח או בלב? (א) במוח. (ב) בלב. (ג) בשניהם. (ד) בשניהם לא.

ד. האם צריך שיהיה לאדם ממידת האכזריות? (א) כן. (ב) לא. (ג) מעט. (ד) רק כנגד היצר הרע.

התשובות לשאלות שהופיעו בעלון הקודם:

א. תשובה ג. ב. תשובה ג. ג. תשובה ג. ד. תשובה א.

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש המלם מהזר מ' (תשע"ו)				
יום	תאריך	זוהר פרי'	עמודים	סעיפים
שבת	יג שבט	בלק	ס-סו	קנז-קעב
א'	יד שבט	בלק	סז-סח	קעג-קעה
ב'	טז שבט	בלק	סט-עג	קעט-קצב
ג'	טז שבט	בלק	עג-עז	קצג-רה
ד'	יז שבט	בלק	עז-פא	רו-רכ
ה'	יח שבט	בלק	פא-פה	רכא-רכט
ו'	יט שבט	בלק	פה-צ	רל-רמד
שבת	כ שבט	בלק	צ-צג	רמז-רנו

לעילוי נשמת הרה"ח אלתר שלום יוסף
בן הרה"ח אליעזר זצ"ל ברזל
נלב"ע י"ג שבט
הונצה ע"י נכדו ידידינו הרה"ח משה יוסף שיחי'

לעילוי נשמת
הר"ר אשר אנשיל
בן הר"ר יהודה אריה ז"ל שפלר
נלב"ע י"ד שבט

לעילוי נשמת
מרת רחל בן הר"ר ישראל משה ע"ה מרק
נלב"ע בט"ז שבט תשע"ב
הונצה על ידי בנה ידידינו הר"ר ישראל משה שיחי'

לעילוי נשמת
מרת מרים בת הר"ר יוסף ע"ה ישראלי
נלב"ע בט"ז שבט
הונצה ע"י התנה הר"ר שלמה צברדלינג הי"ו

